

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/7535 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Breda, van 13 september 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 januari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 september 2007, verzonden op 26 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

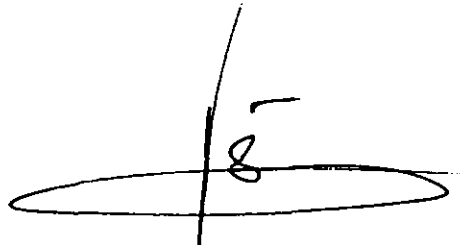
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 november 2007

282.

Verzonden: 27 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 07/7535

V-nr(s):

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 13 september 2007

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. R.C. van den Berg te Waalwijk,

en

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. X.J. Polak.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 25 januari 2007 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 3 augustus 2007. Eiser is bij gemachtigde verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op [ ] de Sierra Leoneanse nationaliteit te bezitten en sedert 27 oktober 2001 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag van 27 augustus 2004, voor zover van belang en samengevat, het volgende aangevoerd.

Eiser, van Mandingo-afkomst, is in 1999 door rebellen gevangen genomen. Zijn broer is daarbij vermoord, omdat hij zich verzette. Eiser kwam in het rebellenkamp terecht en werd

Reg.nr(s): AWB 07/7535

blad 2

gedwongen om in de diamantmijnen te werken. Na twee jaar, in 2001, zag eiser gelegenheid om te ontsnappen. Eiser durfde niet terug te keren naar zijn woonplaats, omdat de dorpsbewoners zouden denken dat hij bij de rebellen hoorde. Ook de regeringsmilitie, de Kamajors, zouden eiser als rebel beschouwen en hem vermoorden of verminken. Hij heeft Sierra Leone per boot verlaten met behulp van een visser. Deze visser heeft eiser naar een blanke man gebracht die op een schip werkte. Eiser heeft een diamant gegeven als betaling en hij is op 27 oktober 2001 Nederland ingereisd.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 34 Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte zijn relaas ongeloofwaardig heeft geacht. Eiser is van mening dat hij in de zienswijze genoeg argumenten aangedragen heeft om verweerder te doen terugkomen op zijn standpunt. Nu verweerder eiser nergens gelijk in heeft gegeven, is reeds hierom het besluit onvoldoende gemotiveerd. Voorts stelt eiser dat het ontbreken van documenten hem in deze fase van de procedure niet meer mag worden tegengeworpen, aangezien eiser in 2002 in het bezit is gesteld van een vergunning op grond van artikel 29, aanhef en onder d, Vw 2000 en verweerder zich daarbij niet heeft uitgelaten over het ontbreken van documenten. Daarnaast heeft verweerder volgens eiser ook niet mogen stellen dat er geen sprake was van onoverkomelijke problemen voor het verkrijgen van documenten. Sierra Leone verkeerde immers in een gevaarlijk oorlogssituatie. Nu verweerder niet twijfelt aan de verklaring van eiser dat hij een bootvluchteling was, mag van eiser niet worden verlangd dat hij reisdocumenten of reisinformatie overlegt.

Voorts heeft eiser naar voren gebracht dat hij niet tegenstrijdig heeft verklaard over zijn verblijf in het kamp. Daarbij heeft eiser opgemerkt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoon van eiser, die van eenvoudige komaf is en een ander referentiekader heeft. Verder is van belang dat eiser getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Naar de mening van eiser heeft verweerder tevens, in strijd met de internationaalrechtelijke regels, het asielrelaas, dan wel de asielaanvraag van eiser onvoldoende onderzocht. Daarnaast heeft eiser ten aanzien van de verklaringen naar voren gebracht dat er sprake is van rechtsverwerking, omdat verweerder van ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid onder d Vw 2000 van de verschillen in de verklaringen op de hoogte was. Derhalve mag verweerder eiser in de onderhavige procedure niet meer tegenwerpen dat er tegenstrijdige verklaringen zijn afgelegd.

Tot slot heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, aanhef en onder b, dan wel c Vw 2000, aangezien hij lijdt aan Hepatitis B en hiervoor een adequate behandeling ontbreekt in Sierra Leone. Nu eiser uit een land komt waarvoor een categoriaal beschermingsbeleid bestond, voldoet hij aan de voorwaarden voor het beleid in verband met bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het

Reg.nr(s): AWB 07/7535

blad 3

---

navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

Volgens artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is dus in beginsel aan eiser om aannemelijk te maken dat haar aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf of in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

In artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000, is komen te vervallen.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw 2000, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000, afloopt een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

2.6 De rechtbank stelt vast dat eiser bij besluit van 26 november 2001 in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 met ingang van 1 juni 2001, geldig tot 1 juni 2004.

Verweerder heeft in het voornemen, dat in het bestreden besluit is herhaald en ingelast, aangegeven dat hij bij brief van 16 september 2002 aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft bericht dat het kabinet heeft besloten het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierraleonse nationaliteit te beëindigen. Dit besluit heeft verweerder gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van 8 juli 2002 inzake Sierra Leone, waaruit volgens verweerder blijkt dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone in

Reg.nr(s): AWB 07/7535

blad 4

het algemeen is verbeterd. De algehele (veiligheids)situatie in Sierra Leone is niet van dusdanige aard dat deze zou leiden tot de conclusie dat het voeren van een beleid van categoriale bescherming in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is geïndiceerd, aldus verweerder. In beroep heeft eiser dit standpunt niet betwist.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder met een verwijzing naar artikel 34 Vw 2000 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van die wet terecht heeft overwogen dat de rechtsgrond waarop de verblijfsvergunning aan eiser is verleend, is komen te vervallen. Eiser heeft geen feiten en omstandigheden aangevoerd die aanleiding geven tot een andersluidend oordeel.

De rechtbank stelt vast dat het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van personen uit Sierra Leone reeds was beëindigd ten tijde van het nemen van het bestreden besluit op 25 januari 2007 en dat verweerder daarom gebruik heeft mogen maken van de aan hem in artikel 34 Vw 2000, gezien in samenhang met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, gegeven bevoegdheid om de onderhavige aanvraag af te wijzen.

2.7 Verweerder heeft in het bestreden besluit voorts beoordeeld of aanleiding bestaat om eiser op basis van een van de overige gronden van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel te verlenen. In dat verband heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd noch op het moment van het bestreden besluit aanleiding bestond om eiser in aanmerking te laten komen voor een verblijfsvergunning op basis van een andere in artikel 29 opgenomen grond dan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000.

2.8 Verweerder heeft zich dienaangaande op het standpunt gesteld dat eisers verklaringen ongeloofwaardig zijn en heeft daartoe allereerst overwogen dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn nationaliteit, identiteit en reisroute vast te stellen.

Ten aanzien van het ontbreken van een identiteitsdocument volgt verweerder eiser niet in zijn stelling dat hij geen paspoort heeft kunnen overleggen omdat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort en niet weet wat het is. Evenmin gelooft verweerder dat eiser nimmer in het bezit is geweest van een ander identiteitsdocument en verwijst daarbij naar de identificatieplicht die in Sierra Leone sinds augustus 2005 bestaat. Eisers stelling dat het gelet op de oorlog in Sierra Leone matig gesteld was met de uitgifte van documenten acht verweerder ontoereikend voor een geslaagd beroep op de onmogelijkheid een dergelijk identiteitsdocument te verkrijgen, aangezien eiser niet heeft gesteld ooit pogingen te hebben ondernomen om een identiteitsdocument aan te vragen.

2.9 Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser geen reisdocumenten heeft overgelegd om zijn reisverhaal te staven terwijl hij evenmin in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare gegevens omtrent de reisroute te geven, terwijl dit wel in redelijkheid van hem verwacht mocht worden. Van eiser, die meerderjarig was ten tijde van de gestelde bootreis uit land van herkomst, mocht worden verwacht dat hij omtrent eenvoudige zaken informatie kan verschaffen, zoals de naam van het schip en de goederen die het schip vervoerde. Eiser bleek niet in staat deze informatie te verstrekken. Ook wist eiser niet of het schip onderweg andere havens had aangedaan en evenmin hoeveel dagen hij ongeveer aan boord had doorgebracht. Ook wist eiser de naam niet van de visser, die hem na zijn ontsnapping had geholpen en ook niet van de blanke man, die hem tegen betaling van de diamant zou hebben geholpen met en tijdens zijn vlucht uit het

Reg.nr(s): AWB 07/7535

blad 5

land van herkomst.

2.10 Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering en de omstandigheid dat eiser hiertegen geen grieven heeft gericht, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op voornoemd standpunt heeft kunnen stellen.

Voor zover eiser zich op het standpunt heeft gesteld dat hij door de traumatische ervaringen die hem zijn overkomen niet volledig heeft kunnen verklaren over zijn reisroute, overweegt de rechtbank nog dat verweerder eiser blijkens de gestelde vragen tijdens de gehoren uitgebreid heeft bevraagd over zijn reisroute. Uit de verslagen van de gehoren blijkt niet dat sprake was van een (dusdanig) trauma dat eiser niet naar waarheid en in meer detail kon verklaren. Eiser heeft het gestelde trauma ook niet op een andere wijze onderbouwd.

Verder volgt de rechtbank eiser niet in zijn stelling dat zijn verklaringen omtrent zijn gestelde identiteit en nationaliteit reeds ten tijde van het verlenen van de vergunning op grond van artikel 29, aanhef en onder d, Vw 2000 zijn beoordeeld en dat er derhalve sprake is van rechtsverwerking waardoor niet nogmaals kan worden beoordeeld of eiser hieromtrent juiste verklaringen heeft afgelegd. Aan eiser is op 4 juni 2002 immers op grond van het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend. In dat kader heeft geen verdere inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas plaatsgevonden, waaronder ook het toerekenbaar ontbreken van documenten valt. Dit is conform het door verweerder gevoerde, destijds in paragraaf C1/4.5.1 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) neergelegde en door de rechtbank niet onredelijk geachte, beleid. In de beslisminuut, waarnaar eiser heeft verwezen, ziet de rechtbank geen aanleiding voor een ander oordeel.

2.11 Reeds op grond van het voorgaande heeft verweerder door het toerekenbaar ontbreken van documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aangetast mogen achten. Nu eiser desondanks meent dat hij bescherming behoeft, heeft verweerder van eiser een grotere inspanning mogen verlangen om de noodzaak daartoe aannemelijk te maken. Van het relaas dient een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

Verweerder heeft zich dienaangaande op het standpunt gesteld dat hiervan geen sprake is. Verweerder acht eisers verklaringen ongeloofwaardig en heeft daartoe gesteld dat eisers verklaringen omtrent zijn verblijf in het rebellenkamp niet aannemelijk zijn. Eiser heeft weinig informatie kunnen verschaffen over het kamp waar hij zou hebben verbleven en wisselende verklaringen afgelegd over het aantal medegevangenen en de namen van de medegevangenen en van de rebellen. Zo verklaarde eiser aanvankelijk in het nader gehoor dat hij alleen de roepnaam van de rebellenleider kent en nog een aantal andere namen van rebellen. Dit terwijl eiser in het gehoor bij de zienswijze heeft verklaard dat hij geen namen kent en dat de rebellen gewoon 'solds' werden genoemd. In het nader gehoor verklaarde eiser drie namen van medegevangenen te weten en in het gehoor bij de zienswijze kent eiser alleen nog Ibrahim, zijn oude klasgenoot. Verweerder werpt voorts tegen dat eiser behalve de roepnaam van de rebellenleider geen enkele andere informatie over deze persoon kan verschaffen, hetgeen door eiser niet is bestreden. Verweerder heeft vervolgens gesteld dat eiser geen informatie kon verschaffen over waar de vrouwelijke gevangenen in het kamp verbleven. Eisers stelling dat dit niet vreemd is, kan niet worden gevolgd aangezien eiser heeft verklaard twee jaar bij de rebellen te hebben verbleven en ook dagelijks van zijn verblijfplaats naar de mijn werd vervoerd en daardoor - ondanks de bewaking - wel waarnemingen heeft kunnen doen. Hij kon immers wel verklaren over de werkzaamheden

Reg.nr(s): AWB 07/7535

blad 6

van de vrouwen.

Over zijn ontsnapping uit het rebellenkamp heeft eiser volgens verweerder eveneens tegenstrijdig verklaard. Zo verklaarde hij in het nader gehoor dat hij heeft kunnen ontsnappen nadat hij in de gelegenheid was gesteld om zijn behoefte te doen. In het gehoor bij de zienswijze heeft eiser evenwel verklaard dat hij kon ontsnappen omdat de bewaker zijn behoefte ging doen. Ook verklaarde hij bij dit laatste gehoor voor het eerst dat hij met meerdere mensen tegelijk was ontsnapt.

Verweerder heeft voorts tegengeworpen dat het tijds kader van eiser onduidelijk is, zo verklaarde hij in het nader gehoor van 1999 tot 2001 in het rebellenkamp te hebben verbleven, terwijl hij in het gehoor bij de zienswijze zegt te zijn ontsnapt in 1999.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eiser met betrekking tot de door hem gestelde problemen die uiteindelijk er toe hebben geleid dat eiser zijn land van herkomst heeft moeten verlaten.

De rechtbank volgt eiser niet in zijn algemene grief dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn persoon. Daartoe overweegt de rechtbank dat eiser is gehoord in zijn taal van voorkeur. Nu hij stelt twee jaar in het rebellenkamp te hebben verbleven, kan van hem worden verwacht dat hij gedetailleerder en consistentier kan verklaren over zijn verblijf in het kamp dan hij bij de gehoren heeft gedaan. Voorts heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank van belang kunnen achten dat eiser zes jaar onderwijs heeft genoten en dat niet is gebleken van een trauma waardoor hij niet naar behoren zou kunnen verklaren.

Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van de verleende verblijfsvergunning gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag had. Noch dat zulks ten tijde van het bestreden besluit het geval was. Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

2.12 Gelet op de vorige rechtsoverwegingen heeft verweerder zich ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser destijds evenmin aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning kon ontlenen. Nu hiervoor is overwogen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is, is evenmin aannemelijk geworden dat hij bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Eiser heeft in dit kader nog een beroep gedaan op artikel 3 EVRM, omdat hij aan Hepatitis B lijdt. Volgens jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan het ontbreken van medische voorzieningen en sociale opvang in het land van herkomst schending van artikel 3 EVRM opleveren, indien sprake is van een ongeneeslijke of levensbedreigende ziekte in een vergevorderd stadium. Nu eiser zijn ziekte niet met stukken heeft onderbouwd en evenmin is gesteld dat eiser lijdt aan een levensbedreigende ziekte in een vergevorderd stadium, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

2.13 Naar aanleiding van eisers beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, op grond waarvan in redelijkheid niet kan worden verlangd dat eiser hiernaar

Reg.nr(s): AWB 07/7535

blad 7

terugkeert. Nu verweerder het asielrelaas van eiser, gelet op het voorgaande, als ongeloofwaardig heeft mogen aanduiden, heeft verweerder zich ook op het standpunt mogen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van klemmende redenen van humanitaire aard. Eisers stelling dat hij vanwege zijn ziekte in aanmerking komt voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000, wordt niet gevolgd. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank terecht overwogen dat eiser niet voldoet aan het beleid neergelegd in hoofdstuk C1/4.4.2.4 Vc 2000, zoals dit ten tijde van het besluit luidde.

Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.14 Op grond van het voorgaande heeft verweerder de door eiser gevraagde verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op goede gronden afgewezen.

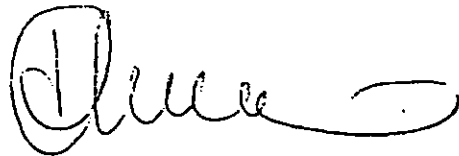
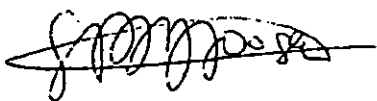
2.15 Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.C.H. Kouwenberg, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 13 september 2007, in tegenwoordigheid van mr. G.P.A.J. Joosen, griffier.

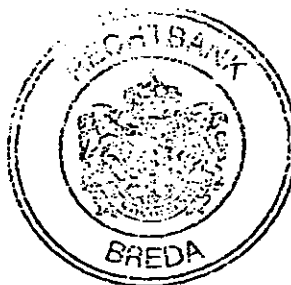
Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken en vangt aan op de dag na verzending van deze uitspraak.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 26 SEP 2007

VOOR KOPIE KONFORM

De griffier van
de rechtbank
te Breda

LANGSTRAAT**PER TELEFAX: 070-3651380**

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

mr. R.C. van den Berg
mr. P.L.M. Stieger *
mr. T.C.F.M Vermeulen

Correspondentieadres:
Postbus 1023
5140 CA Waalwijk

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN ✓	
19 OKT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	✓
BEHANDELD: DO:	

Waalwijk, 19 oktober 2007

partijen : /IND
betreft : hoger beroep
uw kenmerk :
ons kenmerk : 200710031

Bezoekadres:
Burg. van der Klokkenlaan 21
Waalwijk

Tel.: 0416 - 34 99 74
Fax: 0416 - 34 73 08

* kantoorhoudende te Drunen

1567-A

Geachte Voorzitter, geachte Griffier,

Hierbij stelt appellant, , hoger beroep in, te dezer zake woonplaats kiezende op mijn kantooradres Burgemeester van der Klokkenlaan 21 te Waalwijk, waarvan ondergetekende stelt en verklaart door appellant tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag zittingsplaats Breda (07/7535) van 13 september 2007, verzonden op 26 september 2007 waarbij het beroep ongegrond is verklaard. (**bijlage**). Ter onderbouwing van zijn beroep stelt appellant thans het navolgende.

GRIEVEN:

1. Appellant stelt in zijn eerste grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat hij verwijtbaar documentloos is.

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.10 in dat verband dat verweerder zijn standpunt in voldoende mate heeft onderbouwd. Appellant stelt dat in onvoldoende mate is rekening gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Appellant heeft een beperkte ontwikkeling door gemaakt. Appellant is van eenvoudige komaf. Zijn referentiekader en wijze van uitdrukken, zijn traumatische detentieervaringen bij de rebellen, komt op geen enkele wijze overeen met het Westerse verwachtingspatroon. Mede gelet op zijn traumatisering heeft de rechtbank dan ook ten onrechte overwogen dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat hij meer informatie over zijn bootreis zou moeten kunnen vertellen. Iedere grond voor tegenwerping van verwijtbare documentloosheid ontbrak dan ook.

2. In zijn volgende grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot de door hem gestelde problemen op grond waarvan hij zijn land heeft moeten verlaten.

Het enige wat de rechtbank in de uitspraak doet, is het standpunt van verweerder weergegeven om vervolgens te overwegen dat dit geen onredelijkheid standpunt. Hieruit dat de rechtbank dat de rechtbank niet heeft overwogen waarom dat standpunt deugdelijk is gemotiveerd. Een enkele verwijzing naar een standpunt is immers geen motiveren en voldoet zelfs niet aan de minimale vereisten van de marginale toetsing. De uitspraak dient dan ook vanwege een motiveringsgebrek te worden vernietigd.

Daarbij komt dat appellant in zienswijze en in beroep uitgebreid heeft betoogd dat waarom zijn relaas wel op waarheid berust, dat niet sprake is van tegenstrijdige of specifieke verklaringen. Evenzeer is er om deze reden sprake van strijd met artikel 8:69 lid 1 Vw.

Appellant stelt voorts dat de rechtbank zijn gebrekkige ontwikkeling heeft miskend. Zes jaar lagere school in Sierra Leone biedt geen enkele garantie voor de suggestie dat hij meer zou moeten kunnen verklaren. Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook niet appellant in zijn grief gevolgd dat verweerder onvoldoende heeft rekening gehouden met zijn achtergronden.

3. Gelet op grief 2 stelt appellant in zijn derde grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder zich derhalve terecht op het standpunt heeft gesteld dat hij ten tijde van de verleende verblijfsvergunning geen gegronde vrees voor vervolging had alsook niet ten tijde van het besluit. Dat laatste is niet relevant. Bepalend is of op het moment van de aanvraag zich een verleningsgrond heeft voorgedaan. Er is dan ook sprake van een motiveringsgebrek op grond waarvan de uitspraak behoort te worden vernietigd.

4. In zijn vierde grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat vanwege zijn ziekte niet aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op de c-grond van artikel 29 lid 1 Vw.

Anders dan ook de rechtbank en verweerder hebben overwogen, is er sprake van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard. Immers, de ziekte van appellant is in Sierra Leone ontstaan en was afkomstig uit categoriaal beschermingsgebied. De overweging dat appellant niet voldoet aan het beleid neergelegd in in hoofdstuk C1/4.4.2.4 Vc (oud), is dan ook onbegrijpelijk. Appellant stelt voorts in dat verband dat het BMA ingeschakeld had behoren te worden ten einde te kunnen beoordelen of zijn ziekte in Sierra Leone behandelaar is. De rechtbank had dan ook tot het oordeel behoren te komen dat het bestreden besluit in dit opzicht niet voorzien is van draagkrachtige motivering en had deswege wegens strijd met de zorgvuldigheid behoren te vernietigen.

Gelet op hetgeen appellant aan grieven heeft aangevoerd, heeft de rechtbank in redelijkheid niet zijn beroep ongegrond kunnen verklaren en daarbij derhalve ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat verweerder hem op goede gronden een verblijfsvergunning asiel onbepaalde tijd heeft mogen onthouden.

REDENEN WAAROM: appellant zich tot u wendt met het verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, alsook het besluit van de IND d.d. 25 januari 2007 te vernietigen en verweerder in de kosten van het geding te veroordelen.

Hoogachtend,

R.C. van den Berg

